

Bože słowo za nas

Prědowanje na Michała

A sta so, hdyž Jozua pola Jericha běše, zo wón swojej woči pozběhny a wuhlada, zo jedyn muž napřečiwo njemu steješe a měješe wučehnjeny mječ w swojej ruce. A Jozua džěše k njemu a džěše: Sy ty wot nas abo wot našich njeprěcelow?

Wón džěše: Ně, ale ja sym wjerch Knjezoweho wojska a sym nětč přišoł. Tuž padny Jozua na swoje wobličo na zemju a modleše so a džěše k njemu: Što praji moj Knjez swojemu wotročkej?

Tuž džěše tón wjerch Knjezoweho wojska k Jozui: Zuj so swoje črije; přetož městno, na kotrymž stejiš, je swjate. A Jozua sčini tak. Joz. 5, 13–15

Luba wosada! Potajnostna postawa, kotraž so jako „wjerch Knjezoweho wojska“ spóznać da, přiwoła tute słowo Jozui, jako wón njeposrednje před Jerichom steješe. Tež Chrystusowy narod wozjewi jandžel pastyrjam, ke kotrymž so pozdžišo syła njebjeskich wojskow přidruži. Bóh sčela k wosebityj powěsći svojich wosebitych posołow. Wažne při tym jenož je, što maja woni nam prajić. Jozua słyši samsne słowo, kotraž so tež Mojzasej při jeho powołanju připowědži. Štož pak Bože słowo słyši, tón steji na swjatym městnje. Tam njemůžeme kaž wšědny dzeń hić a stać.

Na to dyrbjeli tež myslić, hdyž do Božeho domu džemy. Kak husto dyrbbimy wobkedźbować, zo ludžo do cyrkwyje du, jak bychy na někajku wšědnu zhromadźiznu šli. Woni ani njepomyśla, zo je Boži dom Wótcej, Synej a swjatemu Duchej poswjećeny.

Hdžež so Bože słowo připowěda, tam je swjate městno. Předewšěm něšto je za tutón chód nuzne: česćownosć, kotraž zwučenosć wšědneho dnja wonka wostaji.

Israel swjeći passaswjedžen z chłěbom noweho kraja, kotryž je jim Knjez slubił a kotryž chce jim dać. Što njeby so při tym na nowozakonske słowo

dopomnił: Zbóžny, štož chłěb w Božim kralestwje je!

Tole najprjedy pruwuje kedźbliwy, starosćiwy Jozua połoženje, tak kaž bychmy to tež činili, hdyž na nowu zemju stupimy – pola džěci je to snano šulski zastup, pola młodostnych wučbne městno abo studij, pola dorosćenych nowe džělowe městno – jelizo někajke dóstanje – a pola rentnarjow přechod do tutoho poslednjeho žiwjenskeho wotrězka. Starosće tusu, kedźbliwosć je trěbna.

W tutym połoženju storči Jozua na muža, kotryž dzerži mječ w ruce. Je wón přecel abo njeprěcel? Ně – wón je wjerch nad Knjezowym wojskom. A najwyši komander so poklajnje a so modli!

Nazhonity general so ponižuje: Što praji mój Knjez swojemu wotročkej? A potom dyrbi so wojske škornje zuć! Bosy tu steji, přetož steji na Božej zemi. Štož Bohu słyša, to je swjate. Wšitko wot Boha slubjene můžeme jenož jako dar dostać. Prajimy tomu hnada, nic zaslužba. Wěra je přeco něšto, štož so čłowjekej dari. My přiwozmjemy so modlo, z dźakownosću a wuswobodenju, ale tež zwólniwi za wěru wojowac slubjene Bože kralestwo jako wobsydstwo. Njeje derje, rěčeć we wot wojny roztorhanym a zničnym kraju wo wójnje, ani w přirunanju. Martin Luther je to činił, hačrunjež tež wón žalostne časy burskeje wojny a spočatki wójnow wo wěru dožiwić dyrbbeše. Wón je jónu prajił: „Křesćanska cyrkwe je kaž wojsko, zhromadźizna abo pólna lěhwo. My stejimy wšitcy we wojowanju a we wójnje. Ewangelij je naša chorhoj. Chrystus je naš wjednik. Pod nim docpějemy tež dobyće přez Bože słowo.“ Jemu džě potajkim wo duchownu wójnu, hi-

našu hač na swěće přewjedzenu, hdžež su mortwi a zranjeni.

Swjećimy džens Michała a dopominam so při tym, zo tež naše žiwjenje pod škitom wěčneho Boha steji, kotrehož posoljo, jandželjo, nas škitaja a wobarnuja, tak kaž steji Jozua pod prikazom Boha, na jeho słucha, a kotryž je sej toho wěsty, zo njewidžomne Knjezowe wojsko budže jeho krajanow wobarnować. A my myslimy na Jezusowe słowo, hdyž při svojim zajeću svojim japoštołam praji, zo móhl swjeho Wótca prosyc, zo njech jemu wjace hač dwanaće legionow jandželow za škit póscele. Hdys a hdys wotkryje Bóh potajnstwo a da spóznać, što so – za nas njewidžomne – wokoło nas w Božej wokolinje wotehrawa. Skónčnje njerosudža zemske mocy a brónje, tak žalostne, kaž su. Štož so do Božeje wole poda, njech wě:

Na wjele městnach w bibliji čitamy wo zapřimnjenju jandželow. Štož so Jozui před dobyćom Jericha sta, je so na přikład na podobne wašnje podało, jako zhubi služownik profeta Elizy hladajo na njeprěčelsku přewahu zmužitosć.

W 2. knihach wot kralow rozprawja so nam, kak so služownikej woči wočinitej a wón jenož wulke njeprěčelske wojsko njewidži, ale tež Knjezowe.

Tež Jozua hnydom wšitko jasnje njewidži. Wón a tež my chcemy rady wědžeć, hdže něchtó steji. Chcemy přecela wot njeprěčela rozeznować móc. Tak zarjadujemy ludži. Snano zaccpěwamy njerosudnych, kotřiž so někajkich scěhow boja. Tak chce tež Jozua wjasnić a rozsudzić. Tola jeho prašenje „přecel abo njeprěcel“ je bjezmyslnje před tym, kotrehož tu zetka. Jozua dyrbi najprjedy raz wuknyć, zo njesmě sej bjeze

wšeho słowo „Bóh je z nami“ za sebje a za Israel žadać. Njeindže wo to, zo so Bóh na něčuju stronu stupi. Bóh da čłowjekow skerje w swojej službje a při swojej naležnosći sobu džělać. Jozua zhoni wot Božeho posoła, zo wón ze svojim ludom w swójskej wěcy njewujuje. Dže wo Božu naležnosć. Jeničce ta je rozsudna. Hdžež Bóh swoje džěto započnje, tam póscele svojich posołow. Woni maja nadawk, čłowjekow do jeho služby wzać, jim městno pokažac a jich posylnjeć. Tohodla so nětko wšitko, štož ma so přez nich stać, z Bohom stawa. Tam je potom městno, hdžež so to stawa, swjate městno.

Znajemy tajke swjate městna? Wone njesu jenož w tym kraju, kotryž dołho hižo „swjaty kraj“ mjenujemy a do kotrehož pućować můžeme abo kotryž na karće pokažac můžeme. Swjaty kraj móže tež wjesna cyrkwička być abo jednoru komorka w někajkim domskim. Swjate městno je wšudže tam, hdžež Bože słowo čłowjekow jima, hnuje a posylnja. Swjate městno je tež tu.

Jedźiwne, zo njedóstanje Jozua na swoje prašenje ani prikaz za wojske jednanje – skónčnje dyrbi kraj zdobyć – ani Boži wusud, z kotrehož móhl někajki rozsud słyšeć. Wotmołwa dosaha: Ty stejiš na swjatym městnje. A Jozua wuzuje so jako znamjo ponižnosće a poslušnosće swoje črije.

Snano stejimy před cyle hi našim zadžewkom kaž Jozua; před wažnym rozsudom, před wulkim strachom. Bojimy so. Tola nadobo wuhladamy postawu, a Bóh nas wuwědomi, hdže poprawom stejimy – nic we wobłuku smjerće a stracha, ale we wobłuku žiwjenja a na swjatym městnje, kotraž je wšudžom tam, hdžež nas Bóh zetkawa. Tam budžemy jenož hišće kaž Jozua so k njemu modlić wědžo, zo je městno, na kotrymž stejimy, přez Božu bližnosć a jeho tróšt swjate. Zetkanje z jandželom je za Jozua

wěšte znamjo, zo Bóh swoje slubjenja dzerži a WÓN ludej slubjeny kraj darcí budže. Tehdom započa so proces, kiž njeje džens hišće zakončeny.

Swjećimy džens Michała, a tutón dzeń chce nam na wosebite wašnje rjec, zo njejsmy sami. Boži jandželjo su tu. Dóstawamy pomoc wot horjeka. A to nic hakle wot džensnišeho dnja, ale hižo přeco. Njeběchmy sej toho jenož přeco wědomi. Nam pak so přeco zaso znowa posylnjenja we wěrje pokiceja kaž tu Jozui.

To pak njewostanje jeničke. „Ja sym nětko přišo!“, rěka.

Dyrbimy jenož přenje slowo prawje zwukować a při tym pobrachowanje kóždehozkuli slubjenja pomocy wobmyslić, zo bychmy začuwalí: Tute zetkanje dyrbi za Jozuu tež warnowanje być. Při tym wulkim nadawku, kotryž je wón wot Boha dóstał, swój lud do slubjeného kraja wjesć, hdžež mloko a mēd běži, a tutón kraj swojim rozdželić, njesmē Jozua samowólnje postupować, nječiníć, štož so jemu spodoba. Wón je a wostanje Bohu zamołwity.

Tak je to tež z nami. Při wšēm, štož my za Boha, za našeho Knjeza Jezom Chrysta,

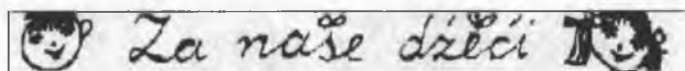
swojeje wěry dla činimy, njejsmy ženje za nas samych zamołwíci. Njejsmy ženje swoji knježa, kotříž móžeja činić, štož so jim chce. Boži jandžel je tu a strážuje nad našej poslušnosću. Tajkale wěra smē so z bójskej pomocu tróštować a sej tuteje wěsta być.

A hišće něšto: Z časa přichada Jezusa Chrystusa na swēt, kotremuž my słušamy, je Jozuowe prašenje na muža wotbyte. Jezus je wšitkich čłowjekow k přecelam sćinił, k jeho a našim přecelam. Tola Jozuowe zadžerženje móže tež za nas přiřad być, w tym zo tutu sta-

wiznu hišće raz čítamy a sej zaščepimy, štož Jozua tu čini: Wón hlada a so praša, wón prosy wo wotmołwu a so modlí a posłucha. To je přiřad tež za nas, w dalšim zmysle tež za naše cyrkwinske džěto ze žonami a za naše zadžerženje jako křescánske žony: hladač a so prašeć, wo wotmołwu prosyć, so modlí a posłuchać. Michałowy swjeden njech nam znowa wuwědomi, što hrono za tutón dzeń z psalma 34,8 praji:

Jandžel toho Knjeza lěha so wokoło tych, kotříž so jeho boja.
Hamjeń.

Burkhardt

Wobraz je z nožicami z papjery wutřihał Delnjoserb Fryco Kitlar

Kapon a ćipko

Po zahrodze kroči hordy wulki kapon pyskaty. Swoje křídla wupěra: „Najrjeńši sym tola ja!“

W trawje skaka wjesele žolte ćipko móškate. Z muškami sej zahraje, spēwa, juska, rejuje.

Škrěči kapon: „Njedočinko! Dži mi z puća, chrome ćipko. To je moja zahroda! Zmriń so spēšnje do kuta.“

Zatrašene ćipko stejí, njewě žiwej' rady sej. Hroznje wulki kapon hlada, ale ćipko praji zwaha:

„Mócný knježe kapon, chcemoj wubědzować so. Štóž najrjeńšo zaspěwa, tom' njech słuša zahroda.“

„Ty sej zwěriš, ćiplatko, ze mnu wubědzować so? Njech so stanje, mojedla, dobyćer wšak budu ja!“

Swój pysk wulce rozdaja kapon a so napina, ale slyšeć jenož je škrabanje a škrěčenje.

Na to hnydom zaklinči ćipkow' spēw najkrasniši. Wšitke muški wyskaja: „Ćipko rjeńšo zaspěwa!“

Skradžu dže ze zahrody mócný kapon — pobity. „Sława“, muški wołaja a so z ćipkom raduja. T.M.

Džak

W julijskim čisle PB smy prosyli wo pjenježne dary za choreho studenta z Jemena.

W mjenje studenta džakujemy so wšem, kotříž su za jeho lěkowanje pjenjezy darili.

Nahromadžiło je so 220 hriwnow. Wězo móžeće tež dale za to dary pola Serbskeje superintendentury wotedać.

Trudla Malinkowa

Serbscy ewangelcy fararjo w USA

(pokročowanje)

Gottfried Lenik (Lanigk)

Lenik bě Delnjoserb, wo kotrehož pochadže pak ničo znate njeje.

Po swojim wupućowanju do USA studowaše na spočatku šěsćdesatych lět teologiju na wustawje Missouri synody w St. Louis a skutkowaše po tym krótki čas w blišej wokolínje.

Hdyž chcyše Jan Kilian Serbin wopuścić, widžeše w Leniku možneho serbskeho naslědnika za swoju wosadu. Na Kilianowu próstwu poda so Lenik 1866 do Serbina a přewza tam zastojnstwo wučerja. Hdy by so derje zažiwił, móhl — tak Kilian so nadžiješe — so bórže stać ze Serbinskim fararjom.

Tola nadžije so njedopjelnicu. Lenik bě w njezbožownym času do Serbina přišo!; we wosadze so mućeše, z mnohimi rozestajenjemi so přihotowaše druge šćepjenje Serbinskeje wosady 1870.

Džěl wosady, kiž bě z Kilianom njespokojom, widžeše w młodym wučerju swójeho wjednika.

Lenikej so njeporadzi, zabrac neutralne stejíščo a so rozkoram wuhibnyć.

Po jednym léce w Serbinje wuži Lenik přenju najlěpsu składnosć, zo by wosadu wopuščil. Z cyrkwinskeho schadžowanja w Chicagu napisa list do Serbina, zo so hižo njewróci.

Wot 1867 do 1873 wukonješe Lenik wučerske džěto we

wosadze Altenburg-Frohna w staće Missouri. Po tym so jeho slědy zhubja.

Jan Palmer (Pallmer)

Jan Palmer, rodzeny 1831, pochadžeše z Bjedruska w Budestečanskej wosadze. Njewěmy, do kajkeho powołanja so poda, ale je znate, zo wuknješe w létomaj 1847/48 w Budyšinje čěšćinu pola Jana Arnošta Smolerja. Smoler jeho swojbné mjeno stajnje jako Palman poda.

Čujo so powołany za džěto w službje cyrkwyje, poda so Palmer do Hamburga, hdžež něšto časa w syrotowni "Rauhes Haus" džělaše. Na kóncu 60tych lět wupućowa do USA a studowaše teologiju na wustawje Missouri synody w St. Louis. 1869 zložil pruwowanje a přewza městno duchowneho a wučerja w Baden, Missouri. Dokelž bě Serb, napołoži jemu cyrkwinska wyšnosć přidatnje nadawk, starać so wo protestantskich Čechow w St. Louis. Zo by wožiwił swóje řečne znajomosće, skaza sej pola Smolerja w Budyšinje wučbnicy čěšćiny.

Hdyž bě so 1870 wosada w Serbinje šćepila, powoła so Jan Palmer za duchowneho wotšěpjenedžěla. 3. adwenta 1870 jeho Kilian zapokaza. Lochke džěto Palmera w Serbinje nje-wočakowaše. Rozestajenja minjenych lět běchu swóje slědy zawostajili, a Serbinskeje wosa-

dže dyrbještej hakle prawy poměr k sebi namakać. Nimotoho čakachu wobšěrne twarske nadowki, dyrbješe džě sej wotšćěpjenja wosada swojow cyrkej, fary a šulu hakle natwarić. Palmer měješe swojey němsko-serbskej wosadze we woběmaj rěčomaj słužić, tola němčina bě hłowna rěč w cyrkwi a šuli.

Janej Palmerej njebě dołhe skutkowanje w Serbinje popřate. 1. septembra 1873 won na hłowjacu chorosc zemrě, scěhujo swoju dwaj měsacaj do

toho zemrětu mandželsku. Jeju dwulětneho synka přiwza na próstwu mrějaceho fararja wosadny wučer, kiž da hólca pozdžišo na wučerstwo wuknyć. Wučer Gerhard Palmer zemrě 1924 w St. Louis, hdžež bě dołhe lěta Missouriskej wosadze słužił.

Jan Palmer běše jenički serbski duchowny wotšćěpjeny Serbinskej wosady. Z jeho smjerću so serbsčina dospołnje z wosadneho žiwjenja zhubi.

(Pokročowanje slěduje.)

Cyrkwinski džen w Njeswačidle

Znowa je so wotměł 18. a 19. smažnika serbski ewangeliski cyrkwinski džen. Třeći w Njeswačidle a 48. w swojim rjedze. Potajkim nimale poł lětstotka so prawidlownje kóžde lěto wotměwa. Přemyslujo wo tajkich ličbach počina so čłowjek prašeć za wuslědkami a wuskutkami tajkich schadzowanjow. Što su nam wunjese dotalne a što přinješ posledni cyrkwinski džen? Wotmołwa njeje jednora. Prašeni drje zwisujetej mjez sobu. Dotalne drje so předewšěm wunjese, zo tu ewangelicy Serbja do džensnišeho z Božej pomocu traja. A na zakładze toho je nas zašty posylnił z nadžiju na nowy zaběh w tutym prócowanju. Hižo hesło dnja „Knježe, škituj naše Serbstwo“ bě kaž próstwa wo Božu pomoc za tajke předewzaće w času, hdyž pytamy za nowymi pućemi a možnosćemi.

Towarstwo so založilo

Při zahajenju sobotu popoždnu pokaza předsyda cyrkwinskeho dnja, farar Malink, na to, zo je nam serbstwo Boži dar, kiž mamy sebi wažić jako swoje bohatstwo. Po powitanju tež wukrajnych hosći powita wosadna fararka Anne Vogler, kiž je z Mecklenburgskeje do Łužicy přišla, wšěch přítomnych z někotrymi serbskimi słowami a zwurazni dale swoju radosć, zo smě so tu bliže zeznać ze Serbami. Po nej rozloži superintendent n. w. Wirth jako něhdyši dołholětny wosadny farar Njeswačidla stawizny a nowotwar w poslednjej wójnje zničeneho Božeho domu, kiž bu předewšěm z woporami Serbow znowa natwarjeny. Wě-

džeje k tomu wosebje wšelake zajimawe nadrobnosće nastupajo jeho wuhotowanje podać.

Po kofejowej přestawce zaběrachu so zhromadzeni z prašenjemi založenja Serbskeho ewangeliskeho towarstwa. Při tym wuzběhny farar Malink trěbnosć, wuwiać w nowym času nowe formy džěla. Njeńdže při tym wo powšitkowne towarstwowanje, zo bychusamsni ludžo we wjacorych towarstwach zakótwjeni byli, ale wo zwyżenje skutkownosće džěla. Jednanja na cyrkwinskim dnju we Wojerecach z tamnišej cyrkwinej wyšnosću su tola k wěstym pozitivnym wuskutkam wjedle. Je tež trěbne, lěpše zwiski mjez sobu wudržować. Nowe towarstwo měło nam z duchownej domizny być, kiž by ze zhromadnym wustupowanjom wjetšu wahu měło a wjace docpěć móhlo. Založenje towarstwa so powšitkownje witaše, a wšelacy k tomu swójske mysle podachu. Napřečiwnych hłosow njebě. Zaměr towarstwa je spěchowanje serbskeho ewangeliskeho žiwjenja. Načisk wustawkow so na to z małymi změnamy přiwza, a 33 jako sobustawojo do towarstwa zastupichu. Po podatych namjetach so šěsć člonow do předsydstwa wuzwoli, kotrymž nimo tohoserbski superintendent Albert přišla. Tute wuzwoli bratra Měrcina Wirtha z Budyšina za předsydu towarstwa.

Njedźelne schadzowanje

Njedźelu wołachu swjatočne zwuki zwonow ewangeliskich Serbow z bliska a daloka na swjedžensku Božu službu, ko-

truž wosadny pozawnowy chór na dostojne wašnje porjeńši. Swjedženski předar sup. Albert zložil swoje słowa nimo bibliskeho hrona po Janu 1-2 tež na hesło cyrkwinskeho dnja „Knježe, škituj naše Serbstwo“. Při tym wuzběhny, zo Bóh njeje naš słužownik, kiž ma so wo naše derjeměće starać, ale je naš Knjez, kotrehož kaznjow mamy sodržec. Skerje mamy so prašeć, što Bóh wot nas žada a wočakuje. Wón je nam mocy, rozum a možnosće dał, zo bychmy tež za naš serbski lud něšto činili, do kotrehož je nas stajił. Jeho mamy wo žohnowanje našeje prócy prosyc. Božej službje přizamkny so Bože wotkazanje. Tutu skladnosć mnozy džakownje přijimachu, dokelž maju w swojey wosadze zředka možnosć je w maćernej rěči swječić.

W slědowacej postrownej hodzinje jimaše so jako přeni nowowuzwoleny předsyda Serbskeho ewangeliskeho towarstwa, br. M. Wirth, słowa. Přirunowaše založenje towarstwa z dobrym wusywowom do serbskeje role, kotrež Bóh dał dobre plody ponjese.

Po přečitanju mjenow předsydstwa proseše wo přistup dalšich sobustawow a sobudžělo w towarstwe. Serbski cyrkwinski džen strowjachu nimo toho z dobrymi přećemi zastupnicy cyrkwineje wyšnosće kaž tež čěscy hosćo a Budyska župa Domowiny.

Načolnik delnjoserbskeho instituta dr. Spieß rysowaše w swojim přinošku chutne položenje serbskeje rěčneje situacije w Delnjeje Łužicy. Serbska namša pak je so mjeztym stała z dušinym požadanjom předewšěm staršeje generacije. Praca wo přistajenje duchowneho za serbske naležnosće traje dale. Skončnje wupraji so za jednotne ewangeliske towarstwo, kiž tež Delnjoserbow zapřimuje. Připoždnišu přestawku ze serbskimi ludowymi spěwami porjeńšitaj tónkróć serbskaj hercay br. Juršik a Byrgar ze swojimaj instrumentomaj. Džakownje přijimachmy tež swojorazny spěwny přinošk Slepjanskich kantorkow.

Wotkryće pomjatneje tafle

Popoždnu zahaji so z wotkryćom pomjatneje tafle na čěsć fararja Jurja Mjena na mu-

ri něhdyšeje fary, kiž bu kaž cyrkej a šula z woporom poslednjeje wójny. Jako wuznamny dušowpastyr, kiž je Njewočanskeje wosadze wot 1761 do 1785 swěru słužił, bu wulce připóznata wosobina jako basnik, spisowacel a zakitowar serbskeje rěče w tehdyšim času. Při swjatočnym wotkryću tafle so z čěsćacymi a džensniši lud napominacymi słowami na jeho zaslužby spominaše. Ze strony Domowinskeje skupiny Jutrnica wupraji so džak za podpěru Serbskej založbje a Njeswačanskej gmejnje. Dostojna swjatočnosć so ze serbskeje hymnu zakonči.

Popoždniše zarjadowanje w cyrkwi steješe pod heslom Serbske Njeswačidlo. W swojim přednošku hódnoćeše dr. Franc Šěn wuznam Jurja Mjena jako wusahowacu serbsku wosobinu jeho časa. Dale porěča Trudla Malinkowa wo Janje Wałtarju, kiž bě tu wot 1906 do 1921 z fararjom. Jako rodzeny Němc je w serbsce nawuknył a serbstwo wšostronsce spěchował. Dwě z jeho Serbow napominacych basnjow sup. Wirth přednjese. W dalšimaj přinoškomaj slyšachmy wo skutkowanju a tragiskim wuwicu 1909 založeneho serbskeho towarstwa Jutrnicy hač do jeje zakaza přez fašistiske knjejestwo a wo džensnišim prócowanju Njeswačanskich Serbow wo dalše traće serbskeje rěče we wsy.

Po dosłowje serbskeho superintendenta a wosadneje fararki so schadzowanje z kěrlušom zakonči.

A. Grofa

Naše nowiny a časopisy před 100 lětami

Z Budyšina. Běrnny su so při nětčišim wložnym wjedrje wjele wody nacycale. Tomule njedostatkej móže so wotpomhać, hdyž běrnny podobnje kaž sadej dozrawić dadža. To so z tym stanje, zo so běrnny, prjedy hač so k jědži wužija, chwilu na suche městno položaja, zo by so woda z nich wudymała a so wone z tym mučnatne sciniłe. W pincach so nětakole wložne běrnny njedyrbjaše chować, dokelž tam hišće wjace wodžanosće nabudu a potom zhnija.

SN, 29. sept. 1894

Powěšće

W Praze na róčnicu magistra Jana Husa spominali

6. pražnika, na dnju Husoweje smjerće 1415, kaž kóžde léto, zarjadowa Českosłowakska husitska cyrkej wopomnjenke Bože služby z Božim wotkazanjom w Bethlehemskej kapale, hdžež w létach 1402-1413 Jan Hus předowaše. Na Božich službach běchu přítomni zastupjerjo w Českej skutkowacych druhich cyrkwojow, zastupjerjo politiskeho

žiwjenja na čole z Praskim měščanostu a tež někotři wobdžělnicy 12. wšokotkeho zléta, kotryž so runje 5. a 6.7. wotměwaše. Po Božich službach so přítomni podachu na Staroměščanske naměsto k Husowemu pomnikej. Tam položichu kwěcel, a po zhromadnej modlitwje so swjatočnosť z českej a słowakskej hymnu zakónči.

J. Mudra

Foto: Biganowa

Sprjowje. Po 60lětnj přestawce dožiwicu 31. julija wosadni w drjewjanej cyrkwiće w Sprjowjach zaso serbske kemše, kotrež swjećeše serbski superintendent Siegfried Albert z Budyšina. Nimo wosadnych z Wochozow-Hamora běchu tež wěriwi ze Slepoh, z Běteje Wody, z Budyskeho wokrjesa a z Borkow w Błótach. Jeći poslušachu wěriwi na Bože słowo w mačeršćinje.

Poradzeny SCDž w Njeswačidle je nimo, a dopomnjenki rostu. Na sobotnišim popođnj nam w přestawce luby česki hósć powědaše, kajku filozofiju je mět jeho bratr. Hdyž so jeho něchtó wopraš, kak so jemu wjedze, wón stajnje wotmołwi: „Derje!“ A dokelž to kóždemu rjekny, so bratr bratra wopraš, čehodla přeco praji, zo so jemu derje džě, hdyž to tola cyle njetrjechi. Tón jemu znapřećiwi: „Hdyž swojemu njepřečelej přidam, zo so mi derje njeđže, tak so wón jenož zwjeseli. A tute wjeselo jemu njepopřeju.“

HaHaTa

BUDYŠIN. Póndželu, 17. oktobra, w 19.00 hodž. pokaza so na Michałskej farje film wo jězbje ze serbskim busom a wo cyrkwiskim dnju w Njeswačidle.

Foto: Biganowa

Tutón ewangelski wosadny dom w Hamorje přepoda so w septembur 1982 swojemu zaměrej. Zwony pochadzeja z něhdyšeje tykowaneje cyrkweje w susodnym Čelnom. Tuta wjes zhubi so bohužel w l. 1976 Wochožanskeje jamy dla. We wosadnym domje wotměwaja so prawidownje kemše.

E.B.

Přeprašujemy

04.09. — 14. njeđzela po Swjatej Trojicy

10.00 hodž. kemše z Božim wotkazanjom w Budyšinje w Michałskej (sup. Albert)

w samsnym času Boža služba za džěci

13.30 hodž. kemše w Budestecach (sup. Albert)

11.09. — 15. njeđzela po Swjatej Trojicy

11.45 hodž. nutrnosť w rozhłosu (sup. Albert)

17.09. — sobota

14.00 hodž. wosadne popođnj w Nowym Měšće (sup. Albert)

18.09. — 16. njeđzela po Swjatej Trojicy

8.30 hodž. kemše w Bukecach (sup. Albert)

8.30 hodž. kemše w Minakale (farar Feustel)

8.30 hodž. kemše z Božim wotkazanjom w Poršicach (farar Malink)

10.00 hodž. kemše w Barče (farar Malink)

10.00 hodž. kemše w Hrodzišću (sup. Albert)

14.00 hodž. kemše we Wojerecach (sup. Albert)

24.09. — sobota

14.00 hodž. wosadne popođnj w Drježdžanach (sup. Albert)

25.09. — 17. njeđzela po Swjatej Trojicy

9.30 hodž. kemše w Slepom (sup. Albert)

11.45 hodž. nutrnosť w rozhłosu (farar Malink)

14.00 hodž. wosadne popođnj wo Łazu (sup. Albert)

02.10. — 18. njeđzela po Swjatej Trojicy

10.00 hodž. kemše w Budyšinje w Michałskej (sup. Albert)

w samsnym času Boža služba za džěci

13.30 hodž. kemše z Božim wotkazanjom w Budestecach (sup. Albert)

Pomhaj Bóh, časopis ewangelskich Serbow. Rjadowje Konwent serbskich ewangelskich duchownych. - Ludowe nakładnistwo Domowina tzwr, Sukełnska 27, 02625 Budyšin. Redaktor a skazanki: sup. Siegfried Albert, Serbski kěrchow, 02625 Budyšin, tel. 42201. - Sadžba: Serbske Nowiny Budyšin, čišć: Serbska čišćernja tzwr w Budyšinje. - Wuchadza jónkróć za měsac. Přinoški a dary na konto: Sorbische evangelische Superintendentur Bautzen, Nr. 30 000 110, Kreissparkasse Bautzen, BLZ 850 549 62